

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽOZEF'S FAINDERS

● REC

TIESNESE

VIENA KĻŪDA VAR IZNĪCINĀT VISU

DŽOZEFS
FAINDERS
TIESNESE

**JOSEPH
FINDER**

JUDGMENT

DŽOZEFS FAINDERS

TIESNESE

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111(73)-31
Fa 231**

Copyright © 2019 by Joseph Finder
Penguin supports copyright.
DUTTON and the D colophon are registered
trademarks of Penguin Random House LLC.

Džozefa Faindera romāna "Tiesnese"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © alice-photo/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-943-4
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

*"Neviens nevar nosodīt noziedznieku, kamēr nav atzinis, ka
pats ir tikpat liels noziedznieks kā tas, kurš atrodas viņa priekšā."*

FJODORS DOSTOJEVSKIS "BRĀĻI KARAMAZOVU"

PIRMĀ NODAĻA

Nevainojams maija vakars Čikāgā, silts, bet ne gluži mierīgs; viegls vējiņš atplūda no ezera, atnesot sev līdzīgi pieklusinātos satiksmes trokšņus no Mičigana avēnijas divdesmit stāvus zemāk. Džuliana viena pati sēdēja uz dīvāna malas viesnīcas *Peninsula* jumta terasē, vēl aizvien ar konferencē izsniegtu dalībnieku apliecību kaklā, vēl aizvien satraukta pēc runas, kuru bija teikusi pirms divām stundām. Viņa bija runājusi par pierādišanas noteikumiem piecsimt cilvēku priekšā, un viss bija noritējis patiesi labi. Viņa mēdza kļūt pārlieku paškritiska, taču apzinājās, ja trāpija tieši mērķi. "Pierādišanas noteikumi" nebija īpaši seksīgs temats, taču viņa bija to apskatījusi no savas perspektīvas, un izskatījās, ka cilvēkiem tas patīk.

Viņa nupat bija iedzērusi pa mēriņam ar sešiem citiem konferences dalībniekiem, kas bija tiesneši no Indianas, un jutās izsmelta. Lielākoties viņa bija atradusies uzmanības centrā, kas sākumā likās glaimojoši, bet pēc tam kļuva nogurdinoši. Šobrīd Džuliana vēlējās pabūt vienatnē – ne savā numurā, kur viņu izklaidēja CNN, bet gan šeit, ārā uz terases, kur viņu atsvaidzināja vējš no Mičigana ezera. Atkal sa-

kopot domas. Džuliana nometa savu dalībnieka karti uz žurnālu galdiņa ar stikla virsmu un nopētja vēdekļa veidā izvietoto žurnālu klāstu. Viens piesaistīja viņas uzmanību – ceļojumu žurnāls ar stāstu par Spāniju –, un viņa sāka to šķirtīt, ar vienu aci vērodama, vai neparādīsies kāds viesmīlis.

Tomēr Džuliana vēl aizvien jutās nervoza. Vēl vienu mēriņu? To viņa gandrīz nekad neatļāvās. Viens mēriņš bija viņas limits.

Džulianas māte Rozalinda bija dzērāja. Rozalinda nekad nedzēra darbā, taču vakaros un jo īpaši nedēļas nogalēs viņa dzēra pārāk daudz. Kad Džulianai bija divpadsmit gadu, māte viņai iemācīja pagatavot "martini krūku", kā viņa to dēvēja, it kā šie "martini" būtu kādas diskrētas būtnes ar formu un veidolu, kā olām, un, labi ieskatoties, ikviens varētu pateikt, cik tādu satilpst vienā krūkā.

Tāpēc Džuliana lielākoties darīja to, ko viņas māte nespēja: aprobežojās ar vienu vienīgu mēriņu. Tomēr šovakar viņa jutās nervoza un nodomāja: pie velna. Viņa pamāja viesmīlim un grasijās pasūtīt vēl vienu *Sancerre* vīna glāzi, kad atkal mainīja domas un pasūtīja *Pellegrino* minerālūdeni ar laimu. Džuliana atkal pievērsās žurnālam – raksts solija viņai atklāt "Nepazīstamo Maljorku". Džuliana manīja sev pievērstu skatienu un palūkojās; kad izrādījās, ka neviens uz viņu neskatās, viņa sajutās mazliet muļķīgi. Pārāk daudz projektoru gaismās pavadīta laika, viņa sev pasmiedamās centās iestāstīt. Diženuma ilūzijas.

Džulianai Broudijai bija mazliet pāri četrdesmit, taču, kā māte bez kādas kautrēšanās bija apgalvojusi, viņai piemita labi gēni. Viņa izskatījās jaunāka. Viņas māte Rozalinda bija skaistule. Džuliana jau sen bija samierinājusies ar to, ka nav mantojusi mātes izskatu, taču viņai bija vaigu kauli, zoda līnija un pelēkzilās Broudiju acis. Un rūsganie mati – *L'Oréal*

šo toni patiesībā dēvēja par "sarkanbrūnu". Turklāt Rozalinda pavadīja daudz laika, rūpēdamās par savu ārieni, kamēr Džuliana par to neraizējās.

Viņai atkal uzmācās dīvainā sajūta, ka viņu kāds vēro. Džuliana ievēroja vīrieti melnā uzvalkā nākam uz viņas pusī. Vīrietis bija gara auguma, vecumā mazliet pāri trīsdesmit, ar olivkrāsas ādu un vilnainiem, tumši brūniem matiem, kas slīga uz kreksa apkaklītes. Varbūt viņš arī bija piedalījies juristu konferencē.

– Vai šī vieta ir aizņemta? – viņš apjautājās. – Vai arī es traucēšu?

Džuliana nevērīgi norādīja uz krēslu līdzās dīvānam. Viņas skatiens dažkārt varēja būt bargs un biedējošs. – Es te vairs ilgi nebūšu, taču nekautrējieties.

Kaut kas viņā liecināja par zināmu melanoliju, taču vīrietis neapšaubāmi bija izskatīgs.

– Gara diena? – viņš apjautājās.

Viņa pamāja. – Un jums? Vai esat te ieradies uz juristu konferenci?

– Saistībā ar riska kapitālu. Man šķiet, ka šajā nedēļas nogalē te notiek trīs konferences. – Vīrietis apklusa un palūkojās uz žurnālu. – Esat iecerējusi doties uz Spāniju?

– Meklēju brīvdienu mājas Kostabrvā. Lielākoties sapņos. – Džuliana iztukšoja pēdējās ūdens lāses minerālūdens glāzē.

– Jums patiešām vajadzētu aizbraukt.

– Ak, Spānija ir mana iemīlotājā vieta zemes virsū.

– Es tikai pirms pāris dienām atgriezos no Maljorkas.

Viņa piešķieba galvu. – Jaukas brīvdienas?

– Darba jautājumos, bet tik un tā bija labi.

Džuliana nolika žurnālu. – Nekad neesmu bijusi Maljor-

kā. Esmu dzirdējusi, ka tā esot skaista, taču pilna ar tādiem tūristiem kā es.

– Ne tad, ja zināt, kurp doties.

Viņa pastiepa plaukstu. – Džuliana Broudija.

Virietis to cieši paspieda. Viņa plauksta bija sausa un gluda, nagi glīti apgriezti. – Matiass Sančess. – Pavisam viegls akcents.

– Jūs esat spānis?

– Argentīnietis. Spāni un argentīnieši, mēs esam kā brālēni. – Viņš paraustīja plecus.

– Tomēr jūs pazīstat Maljorku.

– Visai labi. Es daudz celoju.

– Tad kurp man jādodas Maljorkā, lai izbēgtu no pūļa?

Viņš kādu brīdi paklusēja. – Visfantastiskākais saulriets, kādu jūs nekur citur nerēdzēsiet, ir atrodams Formentora zemesragā. Nākas braukt pa biedējoši līkumainiem ceļiem, taču ar laiku jūs saņematis. Tāda kā pašapziņa vai varbūt elegance, vai arī abi.

– Jā?

– Ak tā, un vēl ir tas brīnišķīgais mazais restorāniņš pil-sētā, ko sauc par Labovedu, nekā šika, taču viņu tapas var ēst pat mirdams. Un jūs varat iedzert kādu glāzīti turpat līdzās,

Abako, tajā četrpadsmitā gadsimta mājā, kas ir pilna ar ziediem un augļu groziem. Pasakiet, ka jūs sūta Matiass Sančess, un viņi par jums parūpēsies, kā nākas.

– Labi, esmu pierunāta. – Viņa viegli iesmējās. – Ja runa ir par Spāniju. – Džuliana nosarka. Tad, lai apslēptu savu sa-mulsumu, viņa pamāja viesmīlei, kas bija brīnumainā kārtā uzradusies. Džuliana pacēla augšup savu glāzi ar ledu un zelteri.

– Vai vēl vienu?

Vīrietis pasūtija *Ardbeg* viskiju, desmit gadus izturētu, ar ledu.

– Vai zināt ko? – Džuliana ierunājās. – Man šķiet, ka es tomēr ķemšu vēl vienu vīna glāzi.

Viesmīle aši pamāja divas reizes gluži kā kaija, kas aprij maizes drupaču, un aizgāja.

– Atziņos, ka pirmāt es blenzu uz jums, – Matiass noteica.

– Jūs man atgādināt kādu senu paziņu. – Viņš atkal pasmai-dīja, un tas bija patīkams, valjsirdīgs smaids. Viņam starp priekšzobiem bija seksīga šķirbiņa.

– Ar mani bieži tā gadās, – Džuliana atsaucās. Dažiem cil-vēkiem viņa mēdza atgādināt kinoaktrisi, vārdā Eimija Adamsa. Pagātnes formā, viņa nodomāja.

Un tad: vai šis puisis man tiešām piecērt? Bija pagājis kāds laiks, kopš viņa bija jutusi šo konkrēto satraukumu. Šis džeks – Matiass – bija vismaz desmit gadus jaunāks. Un sa-traucoši izskatīgs, to nu vajadzēja atzīt.

Tas ir tieši tas, ko es nedaru, viņa nodomāja. Nekad ne-darītu. Viņa vēlējās pateikt vīrietim: jūs esat mani pārpratis. Viņa teiktu: ja jūs zinātu kaut ko par mani, jūs zinātu, ka es nepiederu pie sievietēm, kuras "tver mirkli". Tu velti šķied savu laiku, draudziņ.

Vīrietis piešķieba galvu, kā novērtēdams viņu no jauna.

– Vai zināt, kas ir dīvaini? Tuvumā jūs vispār neesat vi-ņai līdzīga. Tas ir tikai... es nespēju to izskaidrot, tā ir jūsu izturēšanās. Jūsu pašapziņa vai varbūt elegance, vai varbūt abas.

Džuliana juta, ka nosarkst, un uzdeva jautājumu, lai no-maskētu savu samulsumu.

– Tad kam es gandrīz vai esmu līdzīga?

– Sieviete, ar kuru es reiz biju precējies.

– Ak tā, saprotu. Nav nekā labāka par salīdzinājumu ar kāda bijušo.

Viesmīle nolika uz galdiņa viņu dzērienus. Matiass novērsa skatienu. – Nav runa par to...

– Es tikai jokojos. Turklāt esmu pārliecināta, ka jūsu dzīvē jau ir kāda meitene.

– Jā gan. Viņa ir apbrīnojama un skaista meitene. Viņa man nozīmē visu.

Virietis izņēma telefonu un to ieslēdza. Džuliana pieliecas viņam tuvāk un palūkojās. Īsta meitene, maza, glīta gaišmate, kādus septiņus vai astoņus gadus veca, ar robainu smaidu bija redzama sēžam airu laivā. Sarkanbalti svītrotā sporta kreklā. Nepavisam ne tas, ko viņa bija gaidījusi.

Džuliana notvēra vīrieša skatienu un pasmaidīja.

– Viņa ir burvīga. Vai viņa ir kopā ar savu māti?

– Viņas māte... – Virietis novērsās, ielika telefonu atpakaļ žaketes krūšu kabatā. Džuliana ievēroja viņa acīs sariešušās asaras.

– Paklausieties, – viņa ierunājās, pieskardamās viņa plaukstai, – Es negribēju...

– Nē, es tikai... Mēs peldējāmies Kostarikā, kādā vietā, ko dēvē par *Playa Hermosa*, un viņa... – Viņš saknieba lūpas.

– Viņa bija fantastiska peldētāja, taču straume izrādījās pārrāk spēcīga, un, kad... – Vīrieša seja uz mirkli sašķobijās, taču tikpat ātri atkal atguva iepriekšējo izteiksmi.

– Piedodiet, – viņš noteica. – Man likās, ka tas jau ir pali-cis pagātnē. – Virietis piecēlās un kā atvainodamies pielieca galvu. Džuliana pastiepa roku, pieskardamās viņa delmam, lai pierunātu vīrieti uzkavēties.

– Sēdieties, lūdzu, – viņa sacīja. – Cik ilgs laiks.?

Viņš paņēma savu glāzi, iedzēra malku un nolika glāzi atpakaļ. – Divi gadi. – Matiass lēnām apsēdās. – Es patiešām

nespēju par to runāt. Man nevajadzēja mēģināt. Es... es to nekad nedaru. Tas neesmu es.

– Tas nekas... Matiass, vai pareizi?

– Jā. Un – Džuliana? – Viņa pamāja.

– Es jūs nepazīstu, – vīrietis turpināja. – Taču man tā vien šķiet, ka pazīstu, un tas ir dīvaini. Tas ir kaut kas tāds, ko es saskatiju, palūkojoties uz jums. Nelieciet man izskaidrot.

– Labi, tagad jums nāksies izskaidrot.

– Labi, mēģināšu. Protams, jūs esat skaista. Taču daudzām skaistām sievietēm piemīt tas ledainais atturīgums – tas viņām ir nepieciešams, lai aizsargātos, lai neljautu cilvēkiem iepeldēt viņu celiņā. Turpretī jūs... tas izklausīsies neprātīgi. Es ieraudzīju jūsos gaismu.

Džuliana nosarka atkal, cerēdama, ka tas nebūs saskatāms. – Droši vien no LED spuldzītes.

– Jūs smejaties par mani, un tas ir pareizi, – viņš noteica, paceldams savu viskiņa glāzi tostā un iedzerdamas malku.

– Nē, piedodiet, turpiniet vien. Ko vēl jūs saskatījāt?

– Godīgi?

Džuliana pasniedzās pēc vīna glāzes un iedzēra malku, lai atgūtos. – Protams, kāpēc ne?

– Es saskatu tādu kā... vientulību. Ne tādu pamestības videntību. Tomēr videntību. Varbūt tāpēc, ka... jā, vai jūs neteicāt, ka piedalāties juristu konference? Jūs esat advokāte? Tiesnese?

Džuliana uz mirkli zaudēja runas spējas.

– Piedodiet, – Matiass sacīja. – Zvēru, ka parasti es tāds neesmu. Vainosim viskiņu. – Viņš uz mirkli uzlika savu plaukstu uz viņējās, un Džuliana sajuta tās siltumu. – Pirms četrām stundām es centos izlemt, vai slēgt akciju arbitrāžas darījumu ar divvalstu nekustamo īpašumu ieguldījumu trastu. Šajā ziņā uz manu instinktu var paļauties.

Džuliana uzmeta viņam ilgāku mirkli. – Varbūt ne tikai šajā, – viņa noteica un iedzēra pamatīgu vīna malku.

Viņi skūpstījās, atbalstījušies pret viņa apartamenta durvīm. Džuliana sagaršoja viskija iesalu uz vīrieša mēles. Viņa atliecās un ievilkta elpu. Viņš smaržoja pēc dūmiem un ādas. Vīrietis sameklēja viņas matu cirtu un iegremdēja tajā pirkstus, pārbraucot pāri viņas vaigam. Viņu skatieni uz mirkli sastapās. – Nez vai tu pati zini, cik esi skaista.

Džuliana sajuta siltumu, kas plūda no vīrieša ķermeņa.

– Rīt es aizlidoju. Atpakaļ savā dzīvē. Tas... tas nevar neko nozīmēt.

Kaut kas viņā notika. Kā vilnis, kas piepeši, satraucoši izveidojas parasti mierīgā ezerā. Vilnis, ko bija izveidojis šis pārsteidzoši labais franču *Sancerre* vīns un sakrājies sašutums par to, cik prognozējama viņa ir kļuvusi. Ikviens zināja, ka viņa nemūžam to nedarītu. Bet vai viņai nevajadzēja iziet ārpus šiem vispārzināmajiem rāmjiem? Kaut vai vienu nakti viņa izliksies par tādu sievieti, kāda patiesībā nemaz nav. Tikai vienu nakti viņa darīs to, ko nekad nedara. Tikai vienu nakti viņa dzīvos dzīvi, kas nebūs tāda kā pašas rūpīgi izplānotā.

Tikai vienu nakti.

Viņš sameklēja savu atslēgas karti, un slēdzene nopīkstēja. Vīrietis pieturēja durvis.